

julkisia hankintoja koskevien direktiivien merkitystä palvelujen tarjoamisen vapaudelle ja rehelliselle kilpailulle unionin tasolla. Yhden kokonaisuuden muodostavien palveluhankintojen mieltävaltainen ja tosiseikkojen vastainen ”pilkkominen” vaikuttaisi näiden tavoitteiden vastaisesti.

Yhden kokonaisuuden muodostavan sopimuksen arvon keino- tekoista jakamista osiin ei voida perustella myöskään sillä, että rakennustöiden jakamiselle osiin on varainhoitoa koskevien oikeussääntöjen mukaiset perusteet. Olisi julkisia hankintoja koskevien unionin direktiivien tarkoituksen vastaista, jos sellainen yhden kokonaisuuden muodostava hankinta, joka puhtaasti taloudellisista syistä toteutetaan vaiheittain, voitaisiin pelkästään tällä perusteella katsoa useaksi erilliseksi hankintasopimukseksi ja siten jättää se direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Direktiivin 9 artiklan 3 kohdassa päinvastoin kielletään sellainen yhden kokonaisuuden muodostavan hankinnan keinotekoinen jakaminen osiin.

Yhteenvetona on todettava, että nyt kysymyksessä olevat hankintasopimukset ovat yhden kokonaisuuden muodostava hankinta, jonka arvo on sopimusta tehtäessä ylittänyt direktiivissä säädetyn kynnyksarvon. Hankinnasta olisi siten pitänyt tehdä Euroopan unionin laajuinen tarjouspyyntö, ja sitä koskeva sopimus olisi pitänyt tehdä direktiivissä säädettyä menettelyä noudattaen. Koska niin ei ole tapahtunut, vastaaja on rikkonut direktiiviä 2004/18/EY.

(¹) Julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 31.3.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/18/EY (EUVL L 134, s. 114).

Kanne 9.12.2010 — Euroopan komissio v. Unkarin tasavalta

(Asia C-575/10)

(2011/C 72/09)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: virkamiehet D. Kukovec ja A. Sipos)

Vastaaja: Unkarin tasavalta

Vaatimukset

— Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin toteaa, että Unkarin tasavalta ei ole noudattanut jäsenyysoikeuksiaan, koska se ei ole noudattanut direktiivin 2004/18/EY (¹) 47 artiklan 2 kohdan ja 48 artiklan 3 kohdan eikä direktiivin 2004/17/EY (²) 54 artiklan 5 ja 6 kohdan mukaisia velvoitteita, koska se ole varmistanut sitä, että taloudellinen

toimija voi julkisia hankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyssä tukeutua muiden yksikköjen voimavaroihin riippumatta toimijan ja kyseisten yksikköjen välisistä oikeudellisista yhteyksistä

— Unkarin tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiiveissä 2004/171/EY ja 2004/18/EY annetaan kummasakin samalla tavoin tarjoajalle mahdollisuus siihen, että osoitukseen voimavaroja ja valintaperusteita koskevien edellytysten täyttyvän, se tukeutuu muiden yksikköjen voimavaroihin riippumatta tarjoajan ja tällaisten yksikköjen välillä vallitsevan oikeudellisen yhteyden luonteesta.

Komission näkemyksen mukaan Unkarin lainsäädäntö, jonka mukaan tarjoajaan kohdistuvien suorituskykyvaatimusten osalta sellaisten muiden yksikköjen, jotka eivät osallistu välittömästi sopimuksen täyttämiseen, voimavaroja voidaan käyttää hyväksi, vain silloin, kun tarjoajalla on niissä enemmistöosakkuuteen perustuva määräysvalta, ei ole edellä mainittujen direktiivien säännösten mukainen. Kanteen kohteena olevassa kansallisessa lainsäädännössä asetetaan sellaisten yksikköjen osalta, jotka eivät osallistu hankintasopimuksen toteuttamiseen alihankkijoina, lisäedellytyksen sille, että tarjoaja voisi tukeutua niihin julkisia hankintoja koskevan sopimuksen tekomenettelyä toimitettaessa.

Direktiivin säännökset ovat yksiselitteiset: ilman, että niissä edellytettäisiin, että voimavarat osoittaneen yksikön on osallistuttava välittömästi hankintasopimuksen toteuttamiseen, niissä säädetään, että kansallisessa lainsäädännössä on taattava mahdollisuus siihen, että tällaisten yksikköjen voimavaroihin voidaan tukeutua tarjoajan ja tällaisen yksikön välisistä oikeudellisista yhteyksistä riippumatta. Ainoana edellytyksenä on, että tarjoaja kykenee osoittamaan hankintayksikölle, että sillä on tosiasiallisesti käytettävissään hankintasopimuksen toteuttamisen edellyttämät voimavarat.

Kanteen kohteena olevassa unkarin lainsäädännössä rajoitetaan tältä osin tarjoajan mahdollisuuksia, jolloin sille ei käytännössä jää muita vaihtoehtoja kuin ottaa alihankkijana voimavarat osoittanut yksikkö mukaan hankintasopimuksen toteuttamiseen, ellei tarjoajalla ole alun perin ollut enemmistöosakkuuden tuottamaa määräysvaltaa siinä.

Riitautettua kansallista lainsäädäntöä ei voida perustella pyrki- myksellä estää hankintasopimuksia koskevien sääntöjen kiertä- mistä, koska tällaiseen tavoitteeseen ei voida vedota sellaisen julkisia hankintasopimuksia koskevien unionin säännösten vas- taisen säännöksen perustelemiseksi, jolla rajoitetaan suhteetto- malla tavalla direktiiveihin perustuvia oikeuksia ja menettelyllisiä velvoitteita. Jäsenvaltioilla on direktiiveillä määritellyissä rajoissa tietysti mahdollisuus määritellä se, millä tavoin tarjoajien on osoitettava se, että niillä on todellisuudessa valta määrätä niiden voimavarojen käyttämisestä, joista muut yksiköt ovat esittäneet näytön. Tämä on kuitenkin toteutettava sillä tavoin, ettei yksik- köjen ja tarjoajan välisestä oikeudellisesta yhteydestä muodostu syrjintäperustetta.

Komission mukaan sitä Unkarin tasavallan näkemystä ei voida hyväksyä, jonka mukaan yksikkö, joka ei osallistu hankintasopimuksen toteuttamiseen, ei voi osoittaa jonkin sellaisen suorituskykyä koskevan minimivaatimuksen täyttämisen kannalta välttämättömän voimavaran olemassaoloa, jonka on oltava tarjoajan käytettävissä hankintasopimusta toteutettaessa. Tähän liittyen komissio korostaa sitä, että direktiivin 2004/18/EY 48 artiklan 3 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että jonkin toisen yksikön voimavarojen käytettävissä olo voidaan osoittaa sillä tavoin, että tarjoaja ”esittää todisteen näiden yksiköiden antamasta sitoumuksesta antaa tarvittavat keinot taloudellisen toimijan käyttöön”.

Komissio esittää lopuksi, että kyseessä oleva kansallinen säännös saattaa olla syrjivä ulkomaisiin tarjoajiin nähden. Vaikka tätä koskevassa Unkarin lain säännöksessä viitataan mihin tahansa tarjoajaan, sillä rajoitetaan käytännössä erityisesti ulkomaalaisten tarjoajien osallistumismahdollisuutta. Näin on siksi, että viimeksi mainituilla ei yleensä ole käytettävissään sopimuksen toteuttamiseen tarvittavia voimavaroja hankintasopimuksen toteuttamispaikassa, minkä vuoksi unkarilaisten tarjoajien on useimmissa tapauksissa tukeuduttava hankintamenettelyssä paikallisiin, niistä riippumattomiin taloudellisiin toimijoihin.

(¹) Julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 31.3.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/18/EY (EUVL L 134, s. 114).

(²) Vesi- ja energiahuollon sekä liikenteen ja postipalvelujen alalla toimivien yksiköiden hankintamenettelyjen yhteensovittamisesta 31.3.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/17/EY (EUVL L 134, s. 1).

Kanne 10.12.2010 — Euroopan komissio v. Belgian kuningaskunta

(Asia C-577/10)

(2011/C 72/10)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: E. Traversa ja C. Vrignon)

Vastaja: Belgian kuningaskunta

Vaatimukset

— Unionin tuomioistuimen on todettava, että säätäessään 27.12.2006 annetun puitelain (I), (¹) sellaisena kuin se on ollut voimassa 1.7.2007 lähtien, 137 §:n 8 momentista,

138 §:n 3 luetelmakohdasta, 153 §:stä ja 157 §:n 3 momentista Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut SEUT 56 artiklan mukaisia velvoitteitaan

— Belgian kuningaskunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio väittää esillä olevalla kanteellaan, että kansallinen säännöstö, jossa asetetaan muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneille itsenäisille palvelujentarjoajille, jotka haluavat tarjota palvelujaan väliaikaisesti Belgiassa, velvollisuus täyttää ennen palvelujen tarjoamista ns. Limosa-ilmoitus, rajoittaa palvelujen vapaata tarjoamista.

Komissio huomauttaa ensimmäiseksi, että riidanalaiset säännökset ovat syrjivällä tavalla rajoitettavia yhtäältä siitä syystä, että niillä asetetaan kyseessä oleville itsenäisillä palvelujentarjoajille vähäistä suurempia ylimääräisiä hallinnollisia velvoitteita, joilla heidät voidaan saada luopumaan näiden palvelujen tarjoamisesta, ja toisaalta, koska niillä luodaan valvontajärjestelmä, joka kohdistuu ainoastaan toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneisiin palvelujentarjoajiin, eikä tälle erilaiselle kohtelulle ole mitään objektiivista perustetta.

Toiseksi kantaja väittää, että tämä palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitus — vaikka sitä ei pidettäisi syrjivänä — ei ole oikeutettu yleistä etua koskevista syistä, sosiaaliturvajärjestelmän taloudellisen tasapainon johdosta eikä petosten estämiseen tai työntekijöiden suojeluun liittyvistä syistä.

(¹) Moniteur Belge 18.12.2006, s. 75178.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Hoge Raad der Nederlanden (Alankomaat) on esittänyt 6.12.2010 — Staatssecretaris van Financiën v. L.A.C. van Putten

(Asia C-578/10)

(2011/C 72/11)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Hoge Raad der Nederlanden

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Staatssecretaris van Financiën

Vastapuoli: L.A.C. van Putten